

udtale sig i hvert Fald ved Finanslovens første Behandling. Jeg skal ikke give Direktiver, men vil dog sige, at det er sikkert først og fremmest nødvendigt at indhente en Del Oplysninger om, hvorledes Forretningsordenen for andre Parlamenter i det hele er, og saa paa Grundlag deraf optage Spørgsmaalet om en Ændring af Forretningsordenen i det danske Folketing.

Hvis man, naar man citerer et Medlem, virkelig vilde læse, hvad vedkommende havde sagt, vilde der ikke opstaa saa mange Misforstaaelser. Hvis man lægger Mærke til i alt Fald en hel Del af de korte Bemærkninger, som er faldet ved forskellige Lejligheder, vil man i mange Tilfælde se, at de beror paa rene Misforstaaelser. Den ene har misforstaaet den anden, og den anden har misforstaaet den tredje, og derfor tror jeg, at det vilde være af stor Betydning, om man nøjere vilde undersøge, hvad vedkommende Medlem, som man vil kritisere, virkelig har sagt, forinden man fremsætter sin Kritik. Der er maaske 10 Medlemmer, der har sagt om det ærede Medlem, Ordfører for Venstre, at han har fremsat en uheldig Udtalelse, han har sammenlignet Finanslovsforslaget for 1922—23 med en barberet Pudel. Der er, som sagt, ikke 1, men 10, der er kommet med denne Vending i deres Taler, og det er derfor, jeg benytter Lejligheden til at sige, at man skulde se efter, hvad det er, jeg har sagt, for jeg har nemlig sagt noget ganske andet. Jeg har sagt, at i Sammenligning med de Finanslove, vi har kendt nu i en Del Aar, med de mægtige Udgifter, vi efterhaanden er kommet op paa, 600 Millioner, kunde maaske en eller anden fristes til at sige, naar de saa, at Udgiftsbeløbet paa Finanslovsforslaget for 1922—23 var bragt ned til omkring 350 Millioner, at dette Finanslovsforslag var at ligne ved en barberet Pudel. Det er, som sagt, noget ganske andet, end at jeg skulde have kaldt dette Finanslovsforslag for en barberet Pudel, og jeg lægger for mit eget Vedkommende netop nogen Vægt paa dette, fordi jeg i lige saa høj Grad som andre, og maaske i endnu højere Grad, har pointeret, at til Trods for at vi var kommet meget betydeligt ned med Udgifterne, og at man maatte rose Ministrene for, at de paa adskillige Omraader havde bragt Udgifterne meget ned, saa taaler vi vanskelig i Fremtiden et Budget paa ca. 400 Millioner. Thi det er min Overbevisning, at i de Nedgangstider, hvori vi er, vil den danske Befolkning neppe være i Stand til i Længden at bære det. Det har jeg understreget mere end noget andet, og derfor protesterer jeg imod, at man har villet

lægge mig de Ord i Munden, at vi i det hele var kommet saa langt ned, at vi ikke skulde forsøge paa at komme yderligere ned. Men naturligvis maa vi huske paa — i den Henseende har Statsministeren jo Ret —, at der er Grænser for, hvor langt man kan komme ned, uden at man i alt Fald skal tage fat paa at revidere forskellige Love. Med Hensyn hertil har vi nu faaet at vide, at Militærlovene vil blive revideret, og man venter, at der derved vil fremkomme en betydelig Besparelse.

Det er meget naturligt, at Talerne har udtalt sig om den finansielle Situation, det er jo Finansloven, vi behandler, og det er en vanskelig Situation, vi er kommet ind i. Naar man nu ser tilbage, er der naturligvis visse Ting, der vil staa fast. Det kan maaske være vanskeligt nok for den almindelige Vælger gennem Diskussionen her at faa fat paa, hvad der i Virkeligheden er rigtigt, men selv om man er en nok saa behændig Dialektiker, er der dog visse Ting, man ikke kan rokke ved. Jeg tænker særlig paa den Periode, vi kom igennem under det radikal-socialistiske Styre. Skavanken dér var efter min Mening, naar jeg skal sige det kort, den, at medens det, man i Almindelighed maner den private Mand til, er at konsolidere sig i Tider, hvor Pengene flyder rigeligt — det vil jeg antage, at vi har været med til næsten alle sammen —, er det, der er sket for Statens Vedkommende, netop det ganske modsatte og det i en Tid, da Pengene har rullet ind over Landets Grænser. Naar vi ser paa Billedet fra Krigsperioden under den radikal-socialistiske Ledelse, kan det, selv om man er en nok saa behændig Taler, ikke skjules — og det vil Befolkningen udmærket godt kunne forstaa — at i en Tid, da vi har haft Indtægter her i Landet som aldrig før, har vi ikke alene brugt de store Indtægter, som hvert Aar flød rigeligere og rigeligere ind, men endogsaa paadraget den danske Stat en meget forøget Gældsbyrde; og det er sket under Førerskab af den radikal-socialistiske Regering. Jeg synes derfor, at det er med nogen Grund, at den højtærede Statsminister har udtalt, at de skulde være noget forsigtige og i alt Fald være de sidste til at revse den nuværende Regering, som dog gør sig Anstrengelser for, at vi virkelig kan komme ned med Udgifterne. Det er rigtigt, hvad der er sagt, at det ærede Medlem Hr. Rode som Indenrigsminister har været en meget dyr Mand. Det er mægtige, kolossale Udgifter, hans Budget efterhaanden kom op paa. Nu